

Дата, 18. августа 1925.

Але чи це нас торкається, чи це нас обходить? — може запитати український читач. Сваряться польські генерали, „правується“ Пілсуд-

Та крім цих диктаторсько-анархічних явищ в польській козі, в поведінці Пілсудського й Войцеховського можна доглядати ще й інші містерійні прояви. Польща ніходиться вже не над берегом економічної пропасти, але таки в самій пропасти. Єдиний рятуюч: нова загранична позичка. Сутєлива пошуканка за такою більшою позичкою поки-що не дала позитивних вислідів. Посі вдавалося Грабському здобувати тільки менші, високо опроцентовані позички, які пос. Бирка в соїчї назвав „паршивими“, а які негайно пропадали в чєлєстях польського дефіциту. Заходи роздобути позичку в Америцї не закінчилися успішно, бо закордонний капітал не лише домагається солідного забезпечення (під застав спиртного монополію), але й ставить незвичайно важкі умови відносно опрорцентування. В Европі нема відповідного джерела кредиту. Ліпшєсться хїба конєчність просити Лігу Націй, щоби вона заопікувалася Польшею і роздобула для неї позичку. Та ясно, що тут мусїла наступити не лише австрійцїя Поль-

Львів, Підвалля 7.

Огже й ця друга розвідка по-
літичної справи не усміхається
польським політикам. Колиб не
назо сарденцій почіом Чічеріна
у Варшаві і на нато настиліні
пропозіції Скінського в бік
Кремлю, то можнаб було ще ро-
бити заходи в Лондоні. А так?
А так створюєт-ся просто безви-
хідна ситуація. І от у цій безви-
хідності як єдиним вартієм є
своім диктатор марш. Пілсудскі.

Цей оригінальний зворот матиме бажані наслідки, — не беремося судити; факт, що він наглядно відкриває рубець заслоня із польських містерій. ф. ф.

УНДО. Що обізнало як голос з ка-
пустою крайніс галицьких нашо-чистіс
з угодочина (Р), не мачот жалногю
Гавиту під нюгамі на радичкавно-сест-
ській волни (вола нюм'єкитуса до-
країні — Реї), зачумус ундіті в Луць-
ку (сесез Громул).

(Докінчення.)

Розіславши такі листи — вичерпали полонені всі засоби самооборони, щоб вивратися з неволі — прислужитися своїй країні як збройна сила. В надії на підмогу від когось із адресатів тих листів — полонені ждали, чекали.

Згаданий транспорт приїхав до Відня нічю 28. серпня — а слідуючого дня ранком вислади наш поворотці делегацію до ген. Окепенка голови Українського Червоного Хреста.

Ген. Окопенко починав делегацію якнайприхильнійше, вислухав її звіту і — заломив руки. — Віні український уряд ніколи не ставився байдужо до полонених в Італії, навпаки: числив на них як на спасення; урядові бракло жовіра і тратив пядь за пядо наших земель. Так численний легіон з Італії був би вміст завжди на дальший хід подій у Галичині і Великій Україні. Поспіх був вказаний, італійська місія у Відні ішла назустріч у цій справі і згодилася разо видати візу для виїзду українських уповноважених у тій справі до Італії. Та саме серед українських діячів розгорілася страшний битва за те, котрий із них має віхати по наших полонених. Щораз то нові особи заходились біля візи для себе, а кожний із них виказувався якимись уповноваженим українського уряду, та ще й заперечував уповажнення інших. Серед такого натовпу українських кандидатів, охочих до виїзду в Італію по наших полонених, італійська місія у Відні опинилася в клопоті і заявив, що не визнається в наших акції відносно полонених, очеркує всі доти видані візи і відкинує всіякі обіцянки на будуче. Ген. Окопенко добув зі свого столика відносні акти і з обуренням вказував делегації на звернені, численні подання в виданням, а опісля унедажненими візами.

Останні наші жовіри видісталися з полону щойно в січні 1921 р. До того часу поважна частина полонених вимерла.

Майже випадково збереглася
віза для п. Севрюка. Його й вира.

Секція театру: Стаднікова, Голішнінська

За редакцію відповідає Василь Мудий, Визас-Видавнича Соляк - Шко* Пило. Ринок 4. 10.